



Arrest

**nr. 39 501 van 26 februari 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. CIERKENS en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Georgisch staatsburger van Georgische afkomst, bent in 1972 geboren in de stad Kutaisi. Uw grootmoeder langs vaderskant was van Abchazische afkomst. U woonde in de stad Kutaisi waar u sinds 2002 eigenaar was van een winkel en een apotheek. In juni 2000 voerden twee Abchazische politiemannen, Z. K. (...) en iemand met de bijnaam U. (...), die bij de politie in Kutaisi werkten, bij u thuis een huiszoeking uit, waarbij gezocht werd naar wapens en documenten. Ze dachten dat u Abchazische separatisten steunde en verwezen naar de broer van uw grootmoeder die in Abchazië leider was geweest van de separatistische groep Aidgilara. De twee agenten kwamen terug langs in december 2005. Sinds begin december 2007 stelde u een ruimte in uw apotheek ter beschikking van G. T. (...) en A. T. (...), vrienden van u die een functie bekleedden binnen de partij "Voor een verenigd

Georgië". Sinds de lente van 2007 begon u deze partij, die zich inzet voor het herstel van het Georgische grondgebied, maandelijks geldbedragen te schenken. U deed dat omdat u van mening was dat Saakasjvili niet de juiste koers vaarde in uw land. Op 24 mei 2008 haalden Z. K. (...) en U. (...) u in uw winkel op en namen u met hun auto mee naar een bos. U werd door hen geslagen. Ze eisten \$5000 van u. Indien u hen dit geld niet zou geven, zouden ze u beschuldigen van steun te verlenen aan Abchazische separatisten. U werd in het bos achtergelaten en liep naar een weg waar u een auto tegenhield en bij het ziekenhuis van Kutaisi werd afgezet. U had verwondingen opgelopen aan uw gezicht en keel. U keerde terug naar huis maar vertelde niets aan uw vrouw. U zei enkel dat gangsters u hadden geslagen. In juni 2008 werd uw vriend die van Ossetische afkomst is en uw leverancier was, door Z. K. (...) en U. (...) meegenomen naar de politieafdeling voor een identiteitscontrole. Hierop belde Z. K. (...) u op en zei dat u hem nog steeds die \$5000 verschuldigd was. U betaalde Z. (...) dat bedrag omdat u vreesde dat ze uw vriend anders drugs in zijn zak zouden steken. Op 20 september 2008 drongen vier mannen uw huis binnen. U werd aan een stoel vastgebonden. Twee van de indringers bleven bij u en uw moeder in huis en sloegen jullie, terwijl de twee anderen met uw vrouw en kinderen wegreden naar een nabij gelegen dorpje. U werd een halfuur later gebeld. U hoorde het gehuil van uw vrouw en kinderen. Uw vrouw riep dat u akkoord moest gaan. Er werd \$50.000 van u geëist. U moest al uw bezittingen verkopen en aan hen afgeven. De bellers zeiden dat een van uw kinderen zou worden omgebracht en er gezegd zou worden dat uw kind een natuurlijke dood was gestorven. U ging op hun eis in, waarop de mannen uw vrouw en kinderen naar het ziekenhuis brachten. U kwam later te weten dat de twee mannen die uw vrouw en kinderen meenamen Z. K. (...) en U. (...) waren. De mannen die bij u en uw moeder thuis waren gebleven belden de spoeddienst en vertrokken. U bracht uw moeder naar het ziekenhuis, waar ze acht dagen verbleef. U bracht uw vrouw en kinderen naar een kennis. U belde uw zus die op 26 september 2008 vanuit Tbilissi naar Kutaisi kwam. U liet al uw bezittingen aan haar over en liet hiervan een notariële akte opstellen. Op 30 september 2008 kwamen uw belagers erachter dat u uw bezittingen aan uw zus had overgelaten. U werd diezelfde dag meegenomen naar het politiebureau en beschuldigd van samenwerking met Abchazische en Ossetische rebellen. U vroeg uw belagers drie dagen de tijd om het door hen geëiste geldbedrag te kunnen verzamelen. Uw belagers gingen hiermee akkoord. Op 1 oktober 2008 haalde u uw vrouw en kinderen bij uw kennis op en vertrokken jullie naar Batoemi. Van hieruit namen jullie dezelfde dag de boot naar Odessa in Oekraïne. Vanuit Odessa reden jullie met de auto naar Lvov, waar u een week bij een familielid verbleef. Vanuit Lvov in Oekraïne reisden jullie op 11 oktober 2008 met een toeristische bus door naar België, waar jullie op 14 oktober 2008 aankwamen. U diende diezelfde dag samen met uw vrouw, T. N. (...) (o.v. 6.253.088), en twee minderjarige kinderen een asielaanvraag in in België.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u in geval van terugkeer naar Georgië een gevangenisstraf van tien jaar vreest wegens zagezegde samenwerking met Abchazische en Ossetische separatisten. U werd in uw stad Kutaisi immers geïnterviewd door twee Abchazische politieagenten die erop uit waren geld van u af te troggelen door u valselijk te beschuldigen van samenwerking met separatisten.

Er moet echter eerst en vooral worden opgemerkt dat u de door u aangehaalde ernstige vervolgingsdaden waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest niet aannemelijk heeft weten te maken.

Uit uw verklaringen blijkt eerst en vooral dat u de Belgische asielinstanties bewust trachtte te misleiden. Toen u immers werd gevraagd of u ooit een visumaanvraag had ingediend bij een consulaat of ambassade om het even waar, zei u meer dan eens dat dat niet het geval was, waaraan u toevoegde dat u nooit een Schengenvisum had verkregen (CGVS, p. 5). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt echter dat u op 15 juli 2008 een visumaanvraag indiende bij de Nederlandse ambassade in Tbilissi en dat u er een week later, op 22 juli 2008, ook effectief een Schengenvisum ontving dat geldig was van 30 juli 2008 tot 30 oktober 2008. Op de dag dat u in België asiel vroeg, beschikte u met andere woorden wel degelijk over een geldig Schengenvisum, iets wat u nochtans tot twee keer toe ontkende (verklaring DVZ, vraag 23 en CGVS, p. 5). Uit dezelfde informatie blijkt verder dat u op 9 juli 2008 een Georgisch paspoort werd uitgereikt dat geldig is tot 9 juli 2018. U verklaarde nochtans dat uw meest recente Georgische paspoort u in 1999 of 2000 werd uitgereikt en dat u uw paspoort in Georgië had achtergelaten (CGVS, p. 5). Hieruit blijkt dat u uw paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het door u verkregen visum voor uw reis of reizen naar België en andere EU-landen te verzwijgen. Door het feit dat u bedrieglijke verklaringen aflegde over het bezit van uw paspoort, uw identiteitsdocument bij uitstek, evenals over het door u verkregen visum, wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast.

Aangaande de manier waarop u in oktober 2008 tot in België zou zijn geraakt, verklaarde u dat u via Oekraïne, Polen en Duitsland naar België reisde. Vanuit Oekraïne reisde u met een grote toeristische bus met een paspoort dat door een zekere Julia speciaal voor u werd aangemaakt. U kreeg dit paspoort echter nooit te zien en weet daarom niet precies wat voor document dit was (CGVS, p. 6). U verklaarde

niet te weten welke naam, noch welke geboortedatum in het paspoort stond vermeld waarmee u in oktober 2008 naar België reisde. U weet evenmin onder welke nationaliteit u toen reisde (CGVS, p. 7). Gezien het risico om bij binnenkomst in de Schengenzone aan een strenge individuele controle te worden onderworpen (zie hiervoor bijgevoegde informatie in administratief dossier), is het echter niet aannemelijk dat u niet zou weten welke naam en welke geboortedatum in het reisdocument stond dat voor u bestemd was, laat staan welke nationaliteit u volgens dit document zou bezitten. Mede gelet op wat hierboven staat over uw bedrieglijke verklaringen over de afgiftedatum van uw Georgisch paspoort, de geldigheidsduur ervan en het door u verkregen visum wordt hierdoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aangetast.

U bracht de Belgische asielinstanties verder geen enkel overtuigend bewijs aan van de problemen die u in uw land zou hebben gekend. Zo bracht u de Belgische asielinstanties geen enkel bewijs van uw ziekenhuisopname op 24 mei 2008 nadat u door uw belagers naar een bos werd gebracht en door hen werd geslagen waardoor u verwondingen had opgelopen aan uw gezicht en keel. U bracht de Belgische asielinstanties evenmin enig bewijs aan van de ziekenhuisopname van uw moeder en kinderen die volgde op de ontvoering van uw vrouw en kinderen en de aanranding op uzelf en uw moeder bij u thuis op 20 september 2008. U verklaarde nochtans dat uw kinderen en vrouw er erg aan toe waren en dat uw moeder nota bene een hartaanval had gehad en gedurende zo'n acht dagen in het ziekenhuis werd opgenomen. Toen u gevraagd werd of u enig bewijs had van jullie ziekenhuisopnames, zei u dat u niets had en dat u niet wilde dat dit geregistreerd werd omdat u bang was. Toen u nogmaals werd gevraagd hoe het komt dat u geen medisch attest kon voorleggen van bijvoorbeeld het feit dat uw moeder gedurende zo'n acht dagen in het ziekenhuis werd opgenomen als gevolg van de door u aangehaalde aanranding op haar persoon, zei u dat u hier zelfs niet aan gedacht had (CGVS, p. 15). Gezien de ernst van de door u aangehaalde feiten is dit echter niet aannemelijk. Bovendien werd in ditzelfde verband een aantal ongerijmdheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw. Zo verklaarde u dat uw moeder gedurende ongeveer acht dagen in het ziekenhuis werd opgenomen nadat ze een hartaanval had gekregen (CGVS, p. 15), terwijl uw vrouw niet wist hoelang uw moeder toen in het ziekenhuis bleef (CGVS, p. 8). U verklaarde voorts dat uw kinderen gedurende anderhalf uur in het ziekenhuis werden verzorgd (CGVS, p. 15), terwijl uw vrouw niet kon zeggen hoelang uw kinderen er verzorgd werden, al wist ze dat ze nog dezelfde dag het ziekenhuis konden verlaten (CGVS, p. 8). Het is tenslotte hoogst merkwaardig dat uw vrouw verklaarde niet te weten of uzelf in het ziekenhuis wel of geen medische verzorging kreeg (CGVS, p. 8 en 9). Gezien de ernst van de door u aangehaalde feiten, is het wederom niet aannemelijk dat jullie hier niet over zouden hebben gepraat. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder ondermijnd.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u naar aanleiding van de ernstige vervolgingsdaden waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest geen enkele poging ondernam om bescherming te zoeken in uw land (CGVS, p. 15 en 16). Toen u immers werd gevraagd of u ergens klacht indiende naar aanleiding van wat u overkwam, zei u dat u dat niet had gedaan (CGVS, p. 15). Nu verklaarde u weliswaar dat u vreesde dat de situatie dan nog erger zou worden (CGVS, p. 15). Uw uitleg waarom u geen bescherming zocht bij uw autoriteiten kan echter niet overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u nog nooit een klacht had ingediend bij uw autoriteiten. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u eveneens naliet andere stappen te ondernemen en dat u evenmin een organisatie raadpleegde in uw land die opkomt voor de bescherming van de mensenrechten (CGVS, p. 16). Gezien de ernst van de door u aangehaalde vervolgingsdaden (u verklaarde immers dat niet alleen uzelf, maar ook uw moeder werd geslagen en dat uw vrouw en kinderen werden ontvoerd en een van uw kinderen nota bene met de dood werd bedreigd), zou van u nochtans redelijkerwijze kunnen worden verwacht dat u op zijn minst een poging zou hebben ondernomen om de twee politiemedewerkers, van wie u de naam en/of bijnaam kende, aan te klagen alvorens uw land te verlaten en in een ander land bescherming te zoeken. Hoe dan ook maakt u niet aannemelijk dat u niet op de bescherming van de Georgische autoriteiten zou kunnen rekenen.

U verwees tijdens uw asielaanvraag naar het feit dat u de politieke partij "Voor een verenigd Georgië" steunde die onder andere voor het herstel ijverde van het Georgische grondgebied, dus met Abchazië en Ossetië, door hen maandelijks een aanzienlijk geldbedrag te schenken. Afgezien van het feit dat uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u niet thuis was in de politiek van uw land en u vage en incoherente verklaringen aflegde over het tijdstip en de manier waarop u die geldelijke steun zou hebben verleend (CGVS, p. 9, 10, 12 en 16), blijkt uit uw verklaringen nergens dat uw belagers hiervan op de hoogte waren of hiernaar verwezen. Uit uw verklaringen blijkt integendeel dat uw belagers verwezen naar uw verre familieleden (de overleden broer van uw grootmoeder evenals diens twee zonen) die in Abchazië wo(o)n(d)en en zich voor de Abchazische zaak hadden ingezet als drukingsmiddel om van u geld af te persen (CGVS, p. 13 en 14). Zoals hierboven aangetoond, kan echter ernstig getwijfeld worden aan uw verklaringen als zou u door deze twee politieagenten op ernstige wijze zijn vervolgd.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dan ook dat in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch enige zwaarwegende gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw identiteitskaart, rijbewijs, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen evenals het afschrift uit het bevolkingsregister bevatten identiteitsgegevens die door mij niet in vraag worden gesteld. In de notariële akte staat dat u al uw bezittingen aan uw zus heeft overgelaten, wat ik evenmin in twijfel trek.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat ik ten aanzien van uw vrouw, T. N. (...) (o.v. 6.253.088), eveneens een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen. Hij voert de schending aan van artikel 57/6, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker vraagt in ondergeschikte orde subsidiaire bescherming. Hij baseert zich daarvoor op zijn asielrelaas en op de algemene toestand in Georgië.

Verzoeker besluit dat de Commissaris-generaal de aangehaalde feiten niet weerlegt en niet aangeeft in hoeverre ze niet met de waarheid overeenkomen. Wanneer de aangevoerde ongelooftwaardigheden in de juiste context geplaatst worden dan zijn ze heel aannemelijk te verklaren. Bijgevolg komen de argumenten van de Commissaris-generaal weinig gegrond over en zijn ze alleszins niet bewezen. Bovendien motiveert de Commissaris-generaal amper waarom verzoeker onvoldoende concrete feiten of elementen zou aangehaald hebben waaruit een gegronde vrees voor vervolging blijkt. De Commissaris-generaal beoordeelt de feiten ook verkeerd aangezien het redelijkerwijs niet mogelijk is om op grond van de feiten tot de bestreden beslissing te komen.

2.2.1. Artikel 57/6, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de bevoegdheden van de Commissaris-generaal. Verzoeker geeft niet aan op welke wijze de Commissaris-generaal zijn bevoegdheid heeft overschreden of op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt. Hij verduidelijkt evenmin welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Deze onderdelen van het middel worden bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van deze wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. De beslissing is uitgebreid gemotiveerd, zodanig dat niet tot een onevenredigheid tussen beide kan besloten worden.

2.2.3. De Commissaris-generaal is niet verplicht om de leemten in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen of om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te verkrijgen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). Hij moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver,

Butterworths, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 204). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te toetsen betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift zijn Georgische identiteitskaart toe, evenals de geboorteaktes van zijn kinderen en een fotokopie van zijn huwelijksakte. Hij blijft evenwel tot op heden zijn Georgische paspoort achterhouden. Verzoeker meent dan ook onterecht dat hem niet verweten kan worden dat hij bedrieglijk identiteitsdocumenten achterhoudt. Hoe dan ook blijft de vaststelling van de Commissaris-generaal dat verzoeker tijdens zijn gehoor bedrieglijke verklaringen aflegde over zijn paspoort en zijn visum onverminderd gelden.

2.2.5. Met betrekking tot de afgelegde reisweg voert verzoeker aan dat de Commissaris-generaal zich niet op recente informatie beroept, dat de informatie betrekking heeft op Tsjetsjenen en voornamelijk over controles op de luchthaven gaat. Verzoeker gaat echter voorbij aan de essentie van de motivering dat het niet aannemelijk is dat verzoeker niet zou weten welke naam, geboortedatum en nationaliteit in zijn reisdocument stonden, gelet op het feit dat het mogelijk was dat hij aan de grens onderworpen zou worden aan een identiteitscontrole. Het doet verder niet terzake of de Commissaris-generaal al dan niet bewijst dat verzoeker en zijn gezin in elk geval persoonlijk hun reisdocumenten zouden moeten tonen hebben bij binnenkomst van de Schengenzone. Van een asielzoeker die met een vals paspoort reist, mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich bewust is van het feit dat hij gecontroleerd kan worden en dat hij zich hierop voorbereidt.

2.2.6. Verzoeker herhaalt dat hij uit vrees voor represailles niet wilde dat de ziekenhuisopnames geregistreerd werden, dat hij er niet bij stilgestaan heeft om mensenrechtenorganisaties op de hoogte te brengen omdat hij halsoverkop vertrokken is en dat hij bij de overheid en het gerecht geen bescherming kon zoeken aangezien ze de politie zeker zouden steunen. Verzoeker verwijst naar een getuigenis in De Pers, naar een artikel van Amnesty International over de impact van de oorlog tussen Georgië en de Russische Federatie, en naar een reisadvies van de federale overheid over de veiligheidstoestand in Georgië. Deze stukken tonen echter niet aan dat burgers geen bescherming kunnen krijgen van de Georgische overheid. De getuigenis van een zekere Luisa is de mening van één persoon en kan bezwaarlijk als objectieve informatie beschouwd worden. Verzoeker heeft geen enkele poging ondernomen om bij het gerecht of bij een andere overheidsdienst klacht in te dienen of om een mensenrechtenorganisatie te raadplegen. De Commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat van verzoeker redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij op zijn minst een poging zou ondernomen hebben om de twee politiemedewerkers aan te klagen alvorens zijn land te verlaten en in een ander land bescherming te zoeken. Verzoeker maakt zodoende niet aannemelijk dat de Georgische overheid hem en zijn gezin niet wil beschermen tegen de twee politiemannen die hen bedreigen.

2.2.7. De Commissaris-generaal heeft een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en die van zijn vrouw. Verzoeker wijt deze tegenstrijdigheden aan het feit dat hij zijn vrouw niet met zijn problemen wilde belasten en aan het feit dat zijn vrouw in shock was door de brutale inval. Het is echter weinig aannemelijk dat verzoekers vrouw, ondanks haar shock, enkel nog wist dat ze dezelfde dag het ziekenhuis konden verlaten, terwijl ze er volgens verzoeker maar anderhalf uur waren geweest. Dat verzoeker zijn vrouw niet met zijn problemen wilde belasten, kan niet als rechtvaardiging gelden aangezien zijn vrouw en zijn kinderen net ontvoerd waren.

2.2.8. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaanvraag doet verzoeker niet aannemelijk dat hij een vluchtelingenrechtelijke vrees heeft.

2.2.9. Wat de subsidiaire bescherming betreft, verwijst verzoeker naar zijn asielaanvraag, naar de in 2.2.6. genoemde stukken en naar een artikel uit De Standaard over de straatoorlog tussen de oppositie en de politie. Mede gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag toont verzoeker niet aan dat er een verband is tussen zijn persoon en de algemene toestand in Georgië waarnaar hij verwijst. Aldus maakt hij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer

naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Verder toont verzoeker niet aan en is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in Georgië een toestand heerst van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

2.2.10. De middelen zijn ongegrond.

De bestreden beslissing is gesteund op afdoende gronden die de Raad beaamt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER